

ГЕНАДІЙ АНГЕЛОВ

**ВІД
ГВІЗДИТА**

Геннадий Ангелов

Від гвинта

«Автор»

Ангелов Г. Е.

Від гвинта / Г. Е. Ангелов — «Автор»,

Головний герой роману Михайло Дьомін волею випадку опиняється на окупованій території в 1942 році, і розуміє, що минуле не можна змінити, перекроїти під себе, залишитися в живих, і спокійно повернутися назад, якщо ти не супергерой, а простий офісний планктон. Можна знайти союзників, переконати їх у правоті своїх дій, зустріти нову любов, і почати нове життя. Доводячи тим самим, що кожна людина народжується для виконання певної місії, основна мета якої допомогти людям, використовуючи знання і навички, і виживаючи в складних умовах, повести за собою, у світле майбутнє. Тільки світле воно чи ні, кожен вирішує для себе самотійно.

© Ангелов Г. Е.

© Автор

Содержание

Від гвинта	6
Розділ 1	7
Розділ 2	14
Розділ 3	17
Кінець ознакомительного фрагмента.	18

Генадій Ангелов

Від гвинта

«Бомби зупиняють час»

Тричі Герой Радянського Союзу Маршал Авіації А. В. Покришкін

*Не будите солдат спящих, тише,
Им нужна в этот час тишина,
Может кто-то из и не слышит,
Что давно отгремела война...
Нет землянок, глубоких окопов,
Угрожающих минных полей,
И воздушных ночных налётов,
От бомбёжек развалин, смертей!
Нет приказа идти в наступленье,
Невозможен расстрел или плен,
Не грозит им теперь окруженье,
И не видно в боях перемен.
Не будите солдат спящих, тише,
Пусть спокойно лежат в тишине,
Лишь Огонь Вечный в каменной нише,
Им напомнит о прошлой войне.
Он теплом души павших согреет,
Чтоб не мёрзли они под землёй,
Наша память жива, не стареет,
Хоть от горя и слёз – с сединой...*

Від гвинта

До 72 річниці закінчення Другої світової війни і перемоги над нацизмом.

Книга є художнім твором. Місця дії, імена, характери вигадані. Усі збіги з реальними персонажами або подіями абсолютно випадкові.

Розділ 1

Україна. Наші дні

З чого розпочався перший робочий день? Понеділок, смуток і туга. Нічого не віщувало чогось надприродного й незвичайного. Вихідні проскочили непомітно і зранку було лінь прокидатися і тупотіти на роботу. Закінчилася осінь і перші дні зими стояли морозними. Прогноз нічого хорошого не обіцяв і синоптики всі як один твердили, що зима буде мокрою й вологою. Збираючись на роботу, я за звичкою перевірів все, вимкнув на кухні світло і, оглядаючи себе в дзеркало, з легкою іронією прийшов до висновку, що роки нікого не щадять. І сивина на скронях, і мішки під очима, і погляд не такий завзятий, без вогника, як у двадцять, коли молодецька енергія шукала вихід на танцмайданчиках, і гульках з друзями, свідчили про те, що скоро сусіди будуть в спину шепотітися і говорити – «старий дід». Бобир. Ну та й гаразд, плювати, живу як сам вважаю за потрібне. Ні до кого не лізу, не заважаю, тихо і мирно. Боргів немає, своя квартира, пристойна робота, машина. У наш час це щось та значило. На роботі я був на хорошому рахунку у начальства, отримував премії, і завжди міг взяти вихідний без зайвих питань і кислій міни на обличчі начальника відділу. Ми з ним були нерозлучними друзями і не рідше ніж два рази на місяць влаштовували легкі пиятики. Це зближувало і налаштовувало на оптимістичний лад. Я завжди був у курсі всього, що твориться в нашій конторі, і якщо виникала над головою темна хмара у вигляді позачергової перевірки, мене завжди попереджали заздалегідь. Працюючи бухгалтером не один рік і маючи вагомий особистий досвід у роботі, я завжди керувався простими правилами. І намагався виконувати свою роботу чесно. Не приховаю, іноді руки самі тяглися до офшорних рахунків компанії, з довгими нулями в американській валюті, але я стримував себе, розуміючи, що не в грошах щастя. І навіть не в їх кількості. Перебираючи на столі папери, я понуро подивився у вікно. Пролітали перші сніжинки і вітер за вікном, завиваючи, безжально розгойдував і ламав крихкі гілки дерев. В офісі було тепло, але на всяк випадок, я включив додатковий обігрівач і заглибився в звіти. Кінець місяця, в перших числах народ з нетерпінням чекає зарплату. Валера як завжди не з'явився вчасно.

– Привіт друг, що такий похмурий?

– Чому радіти? – Дивись скільки паперів.

І я перегорнув товсту папку перед великим грузинським носом Валерки.

– Міша, простіше дивись на життя. «Робота не вовк, в ліс не втече».

– Тобі добре мудрувати, ти начальник, і можеш не приходити на роботу. На жаль, але я собі такого дозволити не можу.

Валера скривив обличчя і розсміявся.

– Тобі б мої проблеми. Дружина вже дістала.

І провів рукою по горлу.

– Ось де сидить. Її не влаштовує, що я рано приходжу з роботи. Почав пізніше приходити, і що ти думаєш?

Я в задумі дивився на нього.

– Чому пізно приходиш... Уяви тільки. І де мої очі були, коли одружився. Одна теща чого варта. Зробив їй влітку ремонт, так до сих пір незадоволена. Хоче, щоб я поміняв вікна на пластикові. Це в чотирикімнатній квартирі.

– Кинь, у вас прекрасна дочка, ви одружені більше двадцяти років. Все пройде. Не накручай себе, не псуй нерви. Як щодо вихідних? Хоча ні, не вийде.

– Чому?

Валерка в одну мить засумував, уявляючи, що вихідні буде сидіти з дружиною перед телевізором.

– На кладовищі потрібно поїхати. Могилу діда поправити. Давно не був.

– Геройський у тебе був дід Мишко. Льотчик. Коли він загинув?

– У сорок другому, не загинув, пропав безвісти. Літак розбився і що сталося далі-невідомо. Він впав на ворожу територію і міг опинитися в полоні. Я намагався шукати в архівах, але нічого не знайшов. Не один рік займався, перевернув купу літератури, робив запити в архіви, все марно.

– Мишко, сьогодні тільки понеділок, до кінця тижня – вічність. Ну ти мене знаєш, якщо з'явиться вільний час, я двома руками «за».

У двері постукали і ми, майже в один голос з Валеркою, голосно відповіли: «Відчинено!»

На порозі показала Ельвіра, секретар-референт директора і, діловито поправляючи окуляри на миловидном личку, втупилася з подивом на нас. Виглядала вона, як завжди, бездоганно і я, затримуючи дихання, дивився на апетитні форми красуні. Діловий костюм Ельвіри, сірого кольору, підкреслював приголомшливу фігуру і округлі форми. Туфельки на тоненьких підборах вигідно підкреслювали стрункі ніжки. Запах духів Ельвіри нагадував «Едемський сад». З появою жінки в кабінеті стало затишніше. Тепліше. Я вже уявив, як цілую її в червоні губки, у неї паморочиться в голові і я тут же встигаю підхопити на руки і несу Ельвіру в спальню. Мара так само швидко зникла як і з'явилася. В руках вона тримала папку і чекала, коли двох мужиків відпустять.

– Дьомін, вас чекає на обід шеф. І не забудьте взяти папери за минулий місяць.

Вона хотіла піти, але Валерка схопив її за руку і не відпускав.

– Эльвирочка, сонечко, приходь до нас з Мишком на вихідні. Відпочинемо по повній програмі. Як добрі колеги і нерозлучні друзі. Обіцяю, як піонер, урочисто присягаю, чіплятися не буду.

У Валерки на лобі було написано, червоною пастою, що він хоче від Ельвіри. Але вона оком не моргнула. Знала собі ціну і не збиралася розмінюватися на женатика і старого одинака.

– Знаю я вас, товаришу Сергеев, вам би тільки від дружини і дітей втекти, на більше не здатні.

– Для тебе – на все, що завгодно.

Валерка театральнo встав на одне коліно й схилив голову.

– Для початку розлучення з благовірної дружиною і не на словах. Потім приходьте, але я нічого не обіцяю. Втім, знаю вас давно, і не вірю, що кинете сім'ю. По – цьому хлопчики, адью, вихідні без мене. Буде нудно, телефонуйте в масажні салони. І приємний відпочинок вам гарантований.

Я хотів було заперечити, але Ельвіра зникла за дверима.

– Ось мигера, нікому не дає, – пробубнів з досадою Валера. – А які буфера, попка. Вищий клас!

– Можу допомогти охмурити Ельвіру.

– Кинь, її танком не проб'єш. Броня Т-80.

– Зроби фективний папірець про розлучення і сунь їй під ніс. Тільки зроби це швидко, щоб вона не отямилася. Запроси ввечері в ресторан і покажи.

– А що, непогана ідея. У мене знайома в загсі працює, за гроші, вона мені не тільки зробить папір про розлучення, а й випише нове свідоцтво про народження. І в ньому напише, що я син Юрія Гагаріна.

Один від душі розсміявся і помітно повеселішав. Обтрушуючи пил зі штанів сказав: «З мене випивка на вихідних. Виставляюсь. За твою ідею. Піду, подумаю, як це краще зробити.»

Я подивився на годинник, вони показували десять тридцять. До обіду залишалось півтори години і я схопив мишку, почав на моніторі відкривати папки зі звітами. Цифри з'явля-

лися одна за одною перед очима. Знаходячи помилки, я тут же виправляв і включаючи принтер, роздруковував. Коли половина роботи була закінчена, сів у крісло й задумався. Щось турбувало і, намагаючись зосередитися на метушливих думках, шукав відповідь. Раптом перехопило подих і закололо серце. На лобі з'явився піт і невідомий страх скував суглоби. Відкидаючи голову на спинку крісла, хотів покликати на допомогу. Слова застрягли як кістка в горлі. Встати самостійно не міг, і як сніп звалився зі стільця на підлогу. Біль був нестерпним, і закриваючи очі, я встиг побачити перед очима блимаючий монітор і, жадібно ковтаючи повітря, втратив свідомість.

Пробудження було різким і стрімким. Я стояв на весь зріст і в обличчя дув теплий весняний вітер. Десь далеко чувся спів птахів. Запах відрізнявся від міського тим, що в ньому не відчувалося неприємного смогу і гіркої терпкості. Боячись відкрити очі спробував себе обмацати. Ноги, руки цілі, серце не болить. Дивно. Я виразно пам'ятав, як звалився в офісі під стіл і на тобі – чортівня якась. З острахом відкриваючи одне око, побачив сонце і хмари. Очі став слезитися, і я машинально потер її рукою. Де я? Місцевість була зовсім незнайомою. Озираючись по сторонах ще більше був здивований, коли побачив, як і в що одягнений і взутий. На ногах красувалися кирзові чоботи, і замість куртки чи плаща – солдатська шинель.

«Цирк на дроті» – подумав я і ретельно перевіряв кишені. Нічого. Шинель розповсюджувала запах вогкості і махорки. Нерівна, добре вкатана колія вела до лісу, і накульгуючи, з-за того, що ногу натирав правий чобіт, зашкунтильгав по курній дорозі. Маячня. Людей поблизу не було видно і від цього на душі було тривожно.

– Гей, хто це придумав? Вистачить! Не можна так жартувати з чоловіком в якого хворе серце.

На мій крик ніхто не відгукнувся і не вийшов з-за кущів з камерою, веселим виразом обличчя, і словами: вас знімає прихована камера!

І далі наговп друзів з квітами і подарунками накинулася на мене. На жаль, цього не сталося і мені довелося сісти на пень і зняти один чобіт. П'ята вже кровоточила... Я зірвав подорожник і приклав до рани. Дорога вела до лісу, але йти туди мені не хотілося. Озираючись, я милувався природою, тишею і думав, заспокоюючи себе, що це всього лише сон і скоро все закінчиться. Раніше, в дитинстві, мені снилися кольорові сни. Тоді я літав, купався в океані і лазив по горах. Сни були настільки реальними, що батьки мене часто лаяли, зате, що я довго валявся вранці в ліжку. Десь за лісом, щось загриміло і я мимоволі втягнув голову в плечі. Страх... Він був настільки сильним, що мене пройняла дрібна млість.

За деревами почулися голоси. Хтось розмовляв, при чому на підвищених тонах. Голоси чужинців були до болю знайомими. Чудна російська мова, упереміш з українським діалектом. Суржик, не інакше. Хоча чому чужинців? Вони тут живуть і чужинець швидше за все ж я, ніж вони. Ставало страшно, хоча боягузом себе ніколи не вважав, але тут і зараз... Вже чітко розрізняючи обривки фраз і ідіотський сміх незнайомих, не на жарт злякали мене.

– Так ти б ту Галю, не відпускав. Баба, кров з молоком, Петре. Мабуть струхнул, що чоловік повернеться до дому і до стінки тебе поставить?

– Який там чоловік, Сидоре? Я цих комуняк як стріляв і вішав, так і буду це робити.

– Не брешти, я пам'ятаю як ти ховався від голови.

– Хто це?

Я з жахом дивився на двох чоловіків. Вони були дивно одягнені і здавалося, що мене не помічають. Одягнені в стару австрійську форму, з синьо-жовтими пов'язками на рукавах. На головах «петлюрівки», кашкети які під час війни носили українські націоналісти. В одного на плечі висіла гвинтівка, у другого бовтався німецький шмайсер. Той що був з гвинтівкою явно молодший за званням, заглядав в очі, пританцьовуючи, немов вулична шавка, навколо господаря. На вигляд йому було не більше двадцяти п'яти років. Білявий молодик, з червоним, прищавим обличчям і пишним, рудим чубом, який вибивався з-під кашкета. Другий, з вусами

та бородою, був вище напарника і набагато ширшим в плечах. Такий велетень, дядя Стьопа, під два метри ростом. Я відвернувся, сподіваючись, що це всього лише сон і скоро все закінчиться. Не хотілося з ними познайомитися.

– Ти дивись, Петре, це хто сидить? І думає, що ми його не бачимо?

Клацнули затвори і незнайомці попрямували в мою сторону.

– Руки в гору і не смикайся, собако. Ти хто такий? І як тут опинився?

– Ти що язик проковтнув? – запитав другий і ткнув мене гвинтівкою в живіт.

– З якої частини? Комісар?

В горлі пересохло, від напруги лоб став мокрим і по спині побіг тоненький струмочок поту.

– Не знаю, – ледь видавив два слова.

– Контужений?

Я закивав головою і спробував усміхнутися.

– Ти зуби не скаль, вставай і крокуй прямо. Надумаєш тікати, тут і похаваємо, під дубом.

Кульгаючи і все ще не вірячи в те, що відбувається, я повільно шкандибав по стежці. Мої конвоїри не на жарт зраділи легкої здобичі, і вже будували різні плани. Не витримавши, я зупинився і різко повернувся до них.

– Послухайте, це якесь непорозуміння. Я не мав тут бути. І взагалі, припиніть цей маскаррад. Вистачить. Вже ситий по горло вашим балаганом. Відбій хлопці, я повністю повірив у чудово поставлений спектакль і хочу дізнатися тільки одне: кому із своїх друзів зобов'язаний за це диво?

– Гей, комісар, ти дурень чи прикидаєшся? Про що ти базариш?

Зі мною розмовляв Сидір і з ідіотською посмішкою на обличчі не думав відступати. Вагомий аргумент у вигляді шмайсера, в міцних руках, був направлений в груди. І з цим фактом сперечатися марно. Він відтягнув рукоять затвора і витягнув автомат вперед. Від страху зажмуривши очі, я розумів, що рука в нього не здригнеться і зараз все для мене закінчиться.

– Дурень, – продовжив Сидір, – будеш розповідати в селі, хто ти такий і все інше. Кругом, і кроком руш, мовчки. Не то куля поставить все на свої місця. Зрозумів?

Мені нічого не залишалось як розвернутися і йти далі. Проклинаючи все і всіх, я думав чия ж все-таки це затія? Стежка закінчувалася і моєму погляду відкрилася широка лісова дорога. Усюди були вирубані кущі, зламані дерева. Можна було припустити, що зовсім не давно тут пройшов ураган, який перетворив ліс в сумовите, занедбаний цвинтар. Запах диму і гару роз'їдав очі. Я машинально потер їх руками та ледве не провалився в глибокий рів. Він був присипаний землею і непомітний. Заглядаючи і уважно оглядаючи, що знаходиться внизу, ледь від переляку не прикусив язика. Такого раніше бачити не доводилося, навіть в горезвісних фільмах жахів. Вздовж всієї ями лежали вбиті червоноармійці. Моторошна картина змусила мене опустити очі. Гори м'яса й кісток, лежали під відкритим небом, видаючи характерний сморід. Від сонячних променів трупи гнили і мільйони мух кружляли над покинутими останками. Чорні обличчя людей, з простреленими зіницями дивилися в небо. Подекуди валялися відірвані снарядами руки і ноги. Трохи далі я помітив бліндаж, точніше, все, що від нього залишилося. Дошки, камені, посуд, консервні банки, валялися на землі. По всій видимості пряме попадання рознесло його на друзки. Віз з парою убитих коней лежала на боці і скрізь кружляв неймовірний хаос. «Тут оселилась смерть», – подумав я і мимоволі стиснув кулаки.

– Своїх шукаєш? Не впізнаєш? Дивись, що залишилося від твоєї доблесної Червоної Армії. Така доля чекає й інших, хто не захоче прийняти німецьку владу.

Мені захотілося кинутись на своїх конвоїрів і розірвати їх на шматки голими руками. Ці виродки вважали себе переможцями і навіть не уявляли, що все для них у найближчому майбутньому закінчиться.

– Мовчиш, комісар? То-То й воно, що ніхто не зможе осилити німців. Це сила, порядок! Фюрер ненавидить комунак і євреїв, по – цьому всіх будемо стріляти і вішати.

– Всіх не перевишаєте, – відповів я, охриплим голосом.

– Що? – Що ти там бухтиш? В канаву захотів? Покойничків провідати? Так це ми швидко організуємо.

– Стрільай, суко, чого гаєшся?

Я повернувся до них обличчям і готовий був прийняти смерть. Мені вже все остогидло, і якщо вмирати і лягти в сиру землю, то чому б не серед своїх солдатів? На полі бою? Перехрестившись, я рушив прямо на своїх конвоїрів. Ті забарилися, явно не очікуючи такого повороту. Десь далеко заревів мотор і гул наближався з кожною секундою. Ствол автомата уперся мені в груди, але боягузливі гади не вирішувалися спустити курок.

– Стій! Що тут відбувається?

Озираючись побачив двох німців на мотоциклі. Один з них зняв окуляри, заглушив мотор, і підтюпцем попрямував до нас. Другий німець залишився сидіти в колясці, тримаючи руки на кулеметі, розгорнув його в нашу сторону. На грудях у німця бовталася велика бляха. Судячи по нашивкам на формі – це був офіцер. Середнього зросту, з вольовим підборіддям і трохи довгастим обличчям. Він дивився без остраху і абсолютно спокійно розмовляв російською.

– Комісара схопили в лісі, пане офіцер. Контужений, мабуть вижив після бою та не знав куди йти. Ми так його тепленьким і взяли.

Сидір витягнувся і очікував, що його похвалить офіцер. Але той дивно дивився на мене і мовчав. Вивчав. І не поспішав з висновками.

– Розстріляти завжди встигнемо. Відведіть його в село і здайте в комендатуру. Виконуйте!

Офіцер ще раз зміряв мене суворим поглядом з голови до ніг і пішов. Мені залишалося тільки дякувати долі, за те, що не залишився лежати з простреленою головою в канаві. Хоча, що буде далі? Німці поїхали, піднімаючи стовпи пилу на дорозі.

– Пощастило тобі комісар, в сорочці народився.

І тут же з усієї сили вдарив мене в щелепу. Голова моя тут же відкинулася назад і я як сніп повалився на траву.

– Вставай, гнида червона, тобі ще годину плентати до села.

Біль від удару був настільки реальним, що я не відразу зміг поставити щелепу на місце. Вона боліла, і звернута на праву сторону не піддавалася. На зубах скрипів пісок... Сплювуючи згустки крові, кривився і обдумував план помсти. Село, в яке мене привели поліцаї нічим особливим не виділялося. Хаги вкриті соломною, дворики зубожілі, худоби та іншої живності не було видно. Складалося таке враження, що тут нікого немає, а війна вже торкнулася цього невеликого клаптика землі. Люди вимерли, а ті, хто вцілів, втекли з села. Не захотіли бути під німцями і швидше за все пішли в ліси партизанити. Хоча це всього лише були мої безпідставні припущення. Я крутив головою і намагався заглянути у вікна, щоб побачити людей. Але там була порожнеча, похмура й холодна. Поліцаї зв'язали руки за спиною мотузкою. Я від втоми готовий був впасти без сил на землю і більше не вставати. Біля похилого сараю мені розв'язали руки і заштовхнули всередину. У кутку лежав сніп сіна і я звалився в м'яку, запашну траву і відразу від втоми відключився. Скільки я спав – не пам'ятаю, але розбудив мене сильний удар в живіт, після якого я закашлявся і в очах потемніло. Скрутившись, я насилу підвівся і, хитаючись, підняв голову. Переді мною стояла нахабна морда Сидора і злобно скалилась.

– Пішли, гнидо, зараз ти все розкажеш і згадаєш.

В очі різонуло сонячне світло і я замружився. Сидір схопив мене за комір і потягнув до хати, де вже чекав німецький офіцер. Поліцай поставив табуретку посеред кімнати і показав мені пальцем. Всередині хати було світло і затишно. Підлога сяяла чистотою, на вікнах висіли

фіранки, в кутку під іконою горіла свічка. На дощаному столі стояли два глиняних горщика і пляшка з каламутною рідиною.

– Самогон? Так і є.

Замість пробки із пляшки стирчала туго скручена газета. В печі щось готувалося і м'ясний запах змусив мене згадати про те, що я як слід обідав добу тому. В іншому часі.

Сидір залишився стояти біля дверей. Я краєм ока побачив, як він зняв з плеча автомата і поставив поруч. Офіцер, невисокого зросту, товстий і малорухливий, стояв спиною і дивився у вікно, не звертаючи уваги на шум. Здавалося, що він про щось задумався і плювати хотів на полоненого. Коли він повернувся, я зміг розрізнити відзнаки. Офіцер явно пишався своєю формою. Він був світло-сірому кітелі, білій сорочці і чорній краватці. На кашкеті були канти, у вигляді сріблястого джгутика. На лівому рукаві красувався ромбик з літерами SD, погони чорного кольору.

– Моє прізвище Ейхман. Оберштурмфюрер СД. Сподіваюся розумієш, що жартувати з тобою тут ніхто не збирається? Чув мабуть про СД?

Його кругле обличчя сяяло від задоволення і він не був схожий на тих німців, що я бачив у кіно. Сама ввічливість і чемність. Сита фізіономія Ейхмана могла в будь-який момент лопнути. Акуратно укладене волосся і маленька смужка вусів, робила його схожим на клоуна. В широких шароварах і величезним пузом, перетягнутим мотузкою. Я усміхнувся і нахилив голову, щоб не дратувати Ейхмана.

– Ти партизан?

– Ні, не партизан.

– Звідки?

– У вас прекрасна російська мова, пане Ейхмане.

Мої слова, напевне, сподобались Ейфману і на його рум'яному, майже дівочому обличчі, знову виникла самовдоволена посмішка.

– Ви праві, до війни я любив читати російську літературу. Достоєвський, Пушкін, Гоголь. По – цьому мені добре знайома не тільки мова, але й звичаї цього народу. Попереджаю вас, що якщо ви не будете говорити і станете витрачати мій час, вас розстріляють.

Він нахилився до мене і ткнув товстим пальцем в лоб.

– Пуф – і вас уже немає, дорогий мій.

– Мені нема чого вам сказати. Те, що ви мені не вірите, ваше право. Не пам'ятаю, як опинився в лісі, де мене знайшли ці... Я повернув голову і кивнув у бік Сидора. Той вишкірився і кивком голови підтвердив мої слова.

– Значить не хочете говорити?

Ейфман став серйозним і очі його в одну мить перетворилися в дві злісні, маленькі щілинки. Клоун втомився від невдячної публіки і перетворився в кровожерливого монстра.

– Розстріляти негайно.

Його голос перейшов на істеричний крик. Тупаючи ногами, він лаявся німецькою і наостанок, з усієї сили вдарив мене ногою в груди. Я звалився зі стільця і закашлявся. Здавалося, що вже почав зводити до щоденних побоїв і спокійно сприймав свою подальшу долю. Сидір знову виволік мене на вулицю і відтягнув до сараю.

– Ну що, комісарє, я ж тобі говорив, що рано чи пізно, але розстріляю тебе. Вставай, падлюко.

Піднімаючись, я побачив ще двох поліцаїв. Вони приїхали підводою і дивилися на нас.

– Будь, комісарє, на тому світі, своїм привіт передавай. І скажи, що горіти комунякам в пеклі.

Розуміючи, що зараз все закінчиться, я просто впав на землю й затулив голову руками. Вмирати не хотілося, але без зброї я для Сидора був легкою мішенню. І знову серце почало зрадницьки колоти. Затримуючи подих і зціпивши зуби, загарчав. Сидір разом з іншими полі-

цаями наближалися і я краєм ока бачив їх брудні чоботи. Ще хвилинка і мене розстріляють... І ніхто нічого не дізнається.

І тут виникла зяюча холодна порожнеча, вакуум... І відкриваючи очі побачив, що лежу в офісі на підлозі і тупо дивлюся на годинник. Він все так само показував пів на одинадцять. Піднявшись, я не виявив рани на нозі і синців від побоїв на обличчі. На мені був одягнений діловий костюм і краватка. У тілі відчувалася легкість. Втоми як не бувало. І серце працює рівно і без збоїв. Чудеса та й годі. Причудиться таке. Я сів за стіл і заходився далі виправляти документи. І тут мою увагу привернули пальці, стукали по клавіатурі, точніше нігті. Під ними був липкий бруд. Принюючись, я розпізнав запах весни і лісу... і останні хвилини життя перед розстрілом у невідомій селі.

Розділ 2

Додому я повернувся пізно ввечері. По дорозі забарахлила машина і мені довелося її ремонтувати. Місто вже замело снігом і снігоприбиральна техніка, як зазвичай у нас це трапляється, ламалася і не встигала прибирати і чистити дороги. Вже давно потрібно було поміняти стареньку «Шкоду», але рука не піднімалася. З цією машиною було пов'язано багато приємних спогадів, і по – цьому продавати не поспішав. Настрій був зіпсований і щоб якось прикрасити холостяцький вечір і вечерю, в магазині купив пляшку коньяку. Продавщиця, молоденька дівчинка років двадцяти, нахвалювала коньяк «Азербайджан», з десятирічною витримкою. Купуючи пляшку, взяв кілька банок ризьких шпротів. Вийшовши на вулицю із магазину рвонув додому, бо погода остаточно зіпсувалася, і великі снігові пластівці кружляли хороводом безлюдними вулицями. Краса та й годі. Заскакуючи в під'їзд випадково зіткнувся лобом із сусідкою з верхнього поверху. Важка і неповоротка, вона по натурі своїй була доброю і привітною людиною. Чоловік у неї пив і їй доводилося працювати, утримувати сім'ю. Вона щосили тягнула на повідку французького бульдога на вечірню прогулянку, лаяла його за лінь, за боягузтво і не помітила мене.

– Ой, Михайлику, прости. Ти бачиш, цей негідник не хоче йти гуляти.

Я втупився на бідолашну собаку, який дивився на мене великими, водянистими очима, і просив заступитися.

– Нічого, все нормально, Варваро Сергіївно.

Бульдог скиглив і намагався сховатися за моїми ногами від господині.

– Як твої справи? Одружитися не надумав? У мене є чудова подруга, як раз в твоєму смаку. Якщо хочеш, можу познайомити. Жінка в самому соку, працює в банку, квартира в центрі, діти живуть окремо. Дуже інтелігентна і сексуальна. Цукерка.

Прицмокуючи пухкими губами, вона посміхнулася, виблискуючи золотими коронками.

– Спасибі, одного разу вистачить.

Я згадав про невдале знайомство за порадою Варвари Сергіївни і посміхнувся.

– Ти про Надьку? Я тебе благаю, хто ж знав, що вона виявиться пройдохою. На вигляд розумна й серйозна жінка.

Варвара Сергіївна вже передумала виводити собаку на вулицю і всіляко мене вмовляла на нову зустріч. Я як міг відмовлявся і, посилаючись на те, що багато роботи, втік. Вже перед дверима, я почув як з першого поверху кричить Варвара Сергіївна: Михайлику, дорогий, ти подумай, я завтра ввечері до тебе завітаю. Не пошкодуєш.

Грюкнувши дверима, я зміг нарешті спокійно зітхнути і розслабитися. Приймаючи душ, з насолодою думав про майбутній вечір і пляшку коньяку. Обтираючись насухо, одягнув халат, кімнатні тапочки і задріботів на кухню. Відкриваючи холодильник, скривився. Він був порожній і давно потребував розморожування. У морозильній камері лежали напівфабрикати. Перебираючи їх, я витягнув курячі котлети і кинув їх у мікрохвильову піч. Через хвилину нехитрі харчі, з відкритою баночкою шпротів стояли на журнальному столику. Коньяк мав приємний запах, і наливаючи його в пузатий келих, я з задоволенням насолоджувався божественним ароматом.

Квартира мені дісталася від батьків. Вони сім років тому виїхали в Америку і не збиралися повертатися назад. Спілкуючись з ними по скайпу, я втомлювався від щоденних пропозицій мами приїхати до них. Відкладав поїздку як міг. Не тому, що не хотілося побачити своїми очима Америку, ні. Просто тут, в Україні, було все набагато ближче і рідніше. Батьки в один голос твердили про онуків і я кожен раз обіцяв їм зайнятися негайно цим питанням. Я був єдиним сином і з дитинства відчував з боку батьків справжню любов і ласку. Мене балували як могли і ні в чому не відмовляли. Зі школи мене виробилася звичка читати. І від батьків

дісталася величезна бібліотека. Більше п'яти тисяч книг стояли на полицях, лежали в шафі, в коморі, на підлозі. Бібліотеці була відведена окрема кімната. І коли вже ставало зовсім нудно від самотності, я йшов до своїх вірних і відданих друзів – книг, і запоем читав. Електронні книги, якими зараз був забитий до відмови інтернет, мені не подобалися. Звичка тримати книгу в руках, відчувати запах типографської фарби, гортати сторінки, була сильною. Любив класику, пригоди, військову прозу. Батько зібрав праці майже всіх великих полководців і я часто переносився думками в воєнні роки, і як справжній книголюб, з благоговінням перевертав одну сторінку за іншою. Так часто і засинав у кріслі з книжкою на колінах.

Коли влітку друзі ганяли у дворі футбольний м'яч, взимку ходили на річку кататися на ковзанах, я сидів удома, вивчаючи історію. Школу закінчив із відзнакою, завдяки хорошій пам'яті, зміг вчити напам'ять вірші і запам'ятовувати цифри з малюнками. Якщо для решти хлопців домашнє завдання було непосильною працею, то я справлявся з легкістю і навіть допомагав товаришам. За наполяганням батька, після закінчення школи поступив у військове училище. Їхати з дому не хотілося. І я тоді зі сльозами на очах прощався з батьками. В Коломиї, під Москвою, я поступив у вище артилерійське командне училище. Вражав викладачів рівень моїх знань, і так я став одним з найбільш перспективних курсантів. Добре розбирався у тактичних прийомах, в іноземній техніці, завжди намагався проводити аналіз помилок, як оборони, так і наступу. На полігоні влучно стріляв і, з молодечою винахідливістю, знаходив вихід у важких армійських завданнях. Але чим більше я перебував в армії, тим сильніше розумів, що військова служба не для мене. Хоча викладачі пророкували мені блискучу кар'єру військового. І закінчивши інститут, на подив, багатьох друзів, залишився на громадянці. Позначилися роки прожиті в армійському гуртожитку, серед клопів і вошей. Годували дуже погано, майбутні офіцери голодували і рятувалися тільки тим, що їм надсилали родичі. До мене приїжджали батьки, і батько, бачивши весь цей бардак, сумно хитав головою. І не наполягав на тому, щоб я залишився в армії. Я тоді був йому дуже вдячний, за те, що він залишив за мною право вибору, як за справжнім чоловіком. Боляче було на все це дивитися, у величезній країні, яка виграла війну, загубилися пріоритети. І на телебаченні, в газетах, на першому місці стояли злодії і бандити. Дев'яності роки для величезної країни стали переломними і до військових ставилися без належної поваги. Навчившись виживати, я не один раз згодом був вдячний інституту. Мої вміння не раз рятували життя, але про це трохи пізніше.

Повернувшись додому, на громадянку, довго шукав роботу. Платили тоді мало і на життя ледь вистачало. Допоміг старий друг батька, який влаштував мене в будівельну фірму «Зюйд-Вест». Молода компанія тоді тільки починала робити перші кроки і моє завзяття і бажання працювати, не залишилося непоміченим у начальства. Так рік за роком, я став першокласним фахівцем і не шкодував ні про що. Грошей вистачало, я міг поїхати на відпочинок у Грецію, Туреччину, Європу, куди душа бажає, і при цьому не економити на готелях і перельотах. Так, в аеропорту Києва, познайомився з Оленою, чотири роки тому. Я стояв біля терміналу і збирався летіти до Греції. Уважно вивчаючи розклад, не помітив, як зіткнувся з нею. Червоніючи і одночасно бліднучи, в прямому сенсі цього слова проковтнув язик і впився очима на чарівну незнайомку. Це трапилося влітку... Олена тільки прилетіла з Європи. Життерадісна, засмагла, вона дивилася на мене зверху вниз, коли я збирав розкидані речі з її валізи.

– Вибачте мене, заради Бога, – сказав я, поквалливо укладаючи сорочки, креми, журнали, назад у валізу.

Олена стояла і не ворушилася. Як вона сама зізналася, я теж їй сподобався, особливо коли довго возився з застібною і заїкався від збентеження. Це виглядало смішно. Дівчина посміхалася і спеціально не поспішала мені допомогти.

– Скажіть, ви завжди такий неухажливий? – запитала вона і підняла з підлоги сорочку, яку я чомусь не помітив.

В її блакитних очах було стільки ніжності і тепла, що я забув про все на світі. Це трапилося зі мною вперше в житті, так як я не мав досвіду спілкування з дівчатами. Блакитна сукня Олени з шкіряним ремінцем на талії і розпущене довге волосся, робили її схожою на загадкову Ассоль, з повісті Олександра Гріна «Червоні вітрила». Пізніше я переконався, що доля Олени, в чомусь схожа з героїнею Гріна. Олена, як і Ассоль, рано втратила маму, вона померла під час операції в лікарні. Батько Олени був людиною замкненою і відлюдькуватою. І вихованням доньки не займався. У п'ять місяців Олена залишилася на руках у бабусі, і, тільки завдяки її душевній любові і ласки, змогла вирости і отримати хорошу освіту. Батько Олени поїхав на Північ і так і не повернувся до доньки. І що з ним сталося, Олена не знала.

Коли закінчив з валізою Олени, оголосили мій рейс. Летіти вже не хотілося, і я чесно зізнався в цьому Олені. Вона, дивуючись, знизала плечима і хотіла піти.

– Олена, Бог з ним, з відпусткою, я ще встигну полетіти. Давайте я вам допоможу.

На мій подив Олена погодилася, щоправда, перш ніж я взявся їй допомагати, відправила мене в касу здати квиток.

– Мішо, може, все-таки полетите? – запитала вона з посмішкою. – Не можна ж бути таким легковажним.

Нічого не відповідаючи, кулею побіг у касу. Повернувшись, не знайшов на місці Олену. Вибігши на вулицю з переляканими очима, побачив її на автобусній зупинці і радісно помахав рукою.

– Я думала, що все-таки передумаєте і полетите, і не стала вас чекати, – сказала вона і взяла мене за руку.

Тепло, що йшло від руки Олени в одну мить змусило забути про те, що ми десять хвилин тому познайомилися. Я глянув у її великі, чисті очі і розумів, що Олена створена лише для мене одного. Вже в автобусі, по дорозі в місто, ми з нею розмовляли як старі, добрі друзі і я ні крапельки не шкодував про те, що не полетів на відпочинок. Олена ділилася враженнями від поїздки і показувала фото. Я розповідав їй про військове училище і роботу.

Дівчина реготала, коли я пошепки говорив про свої успіхи та невдачі на службі.

Два роки спільного життя з нею пролетіли непомітно. Я був щасливий і збирався зробити пропозицію об'єднати наші долі. Якби не нещасний випадок. Взимку Олена поверталася додому з роботи і переходячи дорогу на пішохідному переході потрапила під машину. Безглузда смерть назавжди позбавила коханої людини. Водій на джипі був в мотлох п'яний і забрав життя ще кількох людей. Потім був суд, вирок. Я хотів задушити цього покидька власними руками на суді, і якщо б не конвой, лежати б йому на кладовищі. Мене силоміць відтягнув адвокат і вивів із зали засідань. Туди я більше не повернувся. Протягом наступного року безпробудно пив. Не міг забути Олену і часто ночами від самотності ридав у подушку. Ночами, закриваючи очі, я бачив її в блакитній сукні, як і при першій нашій зустрічі в аеропорту. Вона стояла і посміхалася. Намагаючись до неї дотягнутися, хапав руками повітря і падав з дивана. Важкий час, який я не зможу забути до смерті.

Наливаючи коньяк я згадав Олену і з небажанням поколупав виделкою в тарілці. Потім були інші жінки, знайомства, зустрічі, але таких почуттів як до Олени, я до жодної з них не відчував. Щоб відволіктися, я взявся за читання. Несподівано я зачепив правою ногою за ніжку крісла і відчув різкий біль. Знімаючи носок побачив на п'яті все ще криваву рану від армійського чобота. Бовтався шматок пластиру і рана була кимось оброблена. Хоча я чітко пам'ятав, що цього не робив. І в цей самий момент знову виник різкий біль в серці. І я втратив свідомість.

Розділ 3

– Ельвирочка, ти до мене несправедлива. Я до тебе всією душею, а ти...

Ельвіра скривила губки і підняла келих з вином. Злегка примружилася і посміхнулася. Валера відвернувся і зробив вигляд, що образився.

– Валере, ти думаєш я повірила тобі, що ти йдеш від дружини?

Голос Ельвіри став суворим, незважаючи на випиту пляшку вина. Валера дивився на сцену, де розгорталося грандіозне шоу. Він запросив у ресторан Ельвіру, і зараз вже розумів, що з його затії нічого не вийде. Ельвіра була неприступною фортецею і всі спроби Валерки затягнути її в ліжко були марними.

– Ну перестань ображатися, ти чудова людина і я вдячна тобі за чудовий вечір. Правда. Я так давно нікуди не виходила з дому. Робота, робота, робота. Ввечері телевизор, сон. Нудота.

На Ельвіри була червоного кольору сукня, яка обтягувала чудові форми дівчини. Відкриті перси дівчини принадно піднімалася і Валера кожен раз кидав на неї жадібні погляди. Велика частина чоловіків у ресторані, тільки й дивилися в їхній бік, в душі заздрячи Валерці. На сцену вийшов хлопець з дівчиною танцювати латиноамериканський танець. Їх грація і пластика просто заворожувала. Публіка здивовано застигла, щоб не пропустити жодного руху. Світло в залі згасло і тільки прожектора, змінюючи колір, висвітлювали на сцені двох партнерів. Дівчина в білій, прозорій сукні, піднімала тонкі руки наче лебідь крила і, притискаючись до партнера, злегка здригалася. Сексуальність і ритмічність рухів в поєднанні з музикою, надавали гладким, ковзаючим рухам божевільний темп. Минуле, сьогодення, майбутнє на коротку мить перетворилося на якийсь вакуум, що полонив усіх гостей нічного закладу. Коли танець закінчився і пролунали фінальні акорди, зала буквально вибухнула від оплесків. Люди кричали «браво», і не відпускали танцюристів. Валера аплодував стоячи і ледь не забув про Ельвіру. Вивів його із оціпеніння офіціант з широким підносом в руках. Молодий хлопець поставив салати і нову пляшку вина.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.